

IMMELN 2018

TURBERETNING

22. - 23. september 2018

Det var med spænding og en vis portion ængstelse i maven, jeg mødte op på Skovshoved Havn en tidlig og kølig lørdag morgen for at pakke kajakker og udstyr til klubbens traditionsrige kanintur. Den gik igen i år til den svenske sø Immeln, der bliver omtalt som "Sydveriges sidste vildmark".

Jeg er nydøbt kanin. Min erfaring med kajakker og lejrliv er begrænset, så for mig var det en pionertur. Stormen Knud havde netop passeret Danmark og Sydsverige døgnet før, turen skulle løbe af stabelen, og havde efterladt en del vind i området. Turens absolutte leder, Thomas, havde ganske vist aftenen forinden været i kontakt med vejrguderne og meddelte beroligende, at vindforholdene var acceptable. Men var "acceptabel" vind det samme for en kanin og som for en erfaren roer?

Men bekymringerne blev nærmest reduceret til ingenting, da jeg mødte turens øvrige deltagere. I alt var vi 4 kaniner og 14 erfarne roere, og alle var i et strålende humør, der sammen med de varme håndtryk og smil fejede både morgenens kølighed og nattens ængstelse til side. På ingen tid blev deltagere, kajakker og bagage fordelt på fem biler og efter en kort Thomas-briefing om kørsel, vejr og forventninger, begav vi os i kolonnekørsel ad Øresundsbroen og E22 mod den svenske vildmark.

Første stop var ved ST1-tanken på Gårdstänga Rastplats, hvor depoterne traditionen tro skulle fyldes med kaffe og kanelbullar. Traditionen var dog ikke lukket for fornyelser - fx noterede Tina med overraskelse, at sortimentet var blevet udvidet med en pistacie-bolle, som hun inhalerede med stor fryd.

Sidst på formiddagen nåede vi vores søsætningssted, Immelns Kanocenter. P-pladsen var fyldt med danske biler og mindede mest af alt om P-pladsen ved Lyngby Storcenter, men det lykkedes hurtigt chaufførerne at komme af med både biler og trailer.

Vejret skiftede mellem sol og byger, men vi spiste frokost og klargjorde kajakkerne til afgang, men ved søsætningen omkring middag var vejret absolut smukt. I høj sol og kraftig medvind under smukke, bølgende, lagdelte cumuluskyer bevægede vi os i hyggetempo ud i søsystemet, der hurtigt viste sig at være et sandt paradys. Straks efter at have rundet første pynt forsvandt næsten alle spor af menneskelig aktivitet og et skønt skærgårdsagtigt landskab med små øer og klart vand åbenbarede sig. Mens vi blev overfløjet af glenter, fiskehejrer og ænder, gik snakken kajakkerne imellem på, om vi ville være lige så heldige som sidste års hold, der oplevede at se tre svømmende elge.

Desværre så vi ingen elge, men til gengæld skuffede cumuluskyerne ikke. Med jævne mellemrum afgav de pænt store portioner vand, der heldigvis blev forsedet af Susannes store pose med turslik, der gik på omgang fra kajak til kajak, hver gang vi søgte ly i en vig.

Efter ca. 15 km's roning nåede vi frem til naturreservatet Brotorpet, hvor vi skulle overnatte på en fin lille lejrplads med strand, bænke og bålpladser. Solen havde for en stund fortrængt skyerne, så vi kunne rejse teltene i tørvej. Vi fik endda lov til at nyde en gin and tonic, café latte og kage i tørvej og aftensol. Det var kaninen Otto, der havde påtaget sig kaffeopgaven, og ikke alene magtede han den til fulde. Han havde fornyet den med tilhørende Bailey – til stor anerkendelse fra de erfarne folk. Udover mange skulderklap fik både Otto og kagebagerne Vivi og Elin lov til at deltage i fremtidige ture. Men nu stakkede skyerne sig igen op i horisonten og gav køkkenfolkene ekstra udfordringer, idet tilberedningen af aftenmåltidet blev afbrudt af en voldsom byge med kraftige vindstød. På trods af vejret lykkedes det Tina, Sabrina, Marit, Annette, Kenneth og Helge at fremtrylle et gudemåltid bestående af suppe, chili con carne og en vidunderlig salat. Det smagte så godt og nærede så meget, at Marianne og Mortens dessert - med få protester - fik lov at blive i kajakken. Annette havde pyntet bordet med stearinlys og lysende stjerner og sammen med maden, bålet, røde pandelamper og glade mennesker blev aftenmåltidet en dejlig oplevelse.

Efter maden var der hyggeligt samvær i Thomas' lavo og omkring bålet, hvor historier fra de varme og mindre varme lande blev skyllet ned med vand fra oven og den medbragte kaffe, øl og vin. På et tidspunkt inden midnat var vi så heldige, at månen kiggede frem. Tom påstod, at den var fuld.

Søndag morgen stod vi op til en meget smuk dag. De mørke træers savtakkede horisont blev langsomt erstattet af gyldne septemberfarver, og sammen med lyset kom Tom og tog sit morgenbad i søens klare vand, mens Marie, Otto og undertegnede kæmpede med gryderne, så der kunne brygges kaffe. Efter en kold nat var det en velsignet ting at nyde morgenkaffen med solen i ansigtet. Mens teltene tørrede, nåede vi en gåtur til Filkesøen.

Immeln og Filkesøen forbindes af en lille elv, der bød på sluser og ørredtrapper, og Brotorpet var et område, der sagtens kunne klare flere timers udforskning, men vi måtte jo tilbage til kajakerne.

Thomas havde planlagt en hjemtur med mindst mulig modvind, men selv en erfaren turleder kunne alligevel ikke planlægge sig ud af, at vi skulle krydse Immeln i en meget frisk vind og bølger med skumtoppe. Det blev en sejllads, der aktiverede adrenalinet og fik pulsen op, men ingen kæntrede takket være de mere erfarne roers gode råd og opmuntringer. Mette, Per, Kenneth, Helge og Palle dannede en støttende bagtrop og deres hensynfulde omsorg fik alle 4 kaniner sikkert over søen.

Efter en halv times kamp med bølgerne kom vi i smult vande og blev belønnet med slik og smukt vejr, der holdt resten af vejen hjem. I løbet af ingen tid oplevede vi to helt forskellige sider af kajaklivet - den spændende, sjove, udfordrende og lidt foruroligende side og bagefter den helt stille nydelse, hvor kajakken skærer sig lydløst gennem vandet som en kniv og gør oplevelsen af skovkant, vand, insekter og fugleliv meget intens.

Sidst på eftermiddagen var vi tilbage ved kanocentret, pakkede udstyret på de 5 biler og sluttede turen hjemme i klubhuset med evaluering, Marianne og Mortens dessert og resterne af Vivi og Elins velmagende kager. Thomas roste nye og gamle deltagere for en god teamspirit og fik selv ros for sin indsats med planlægning og afvikling af turen.

Som deltager og nyudsprungen kanin vil jeg sige et stort tak til alle deltagere for jeres store imødekommenhed og hjælpsomhed. Jeg fornemmede meget klart at være i et fællesskab, hvor åbenhed og tolerance bliver vægtet højt. Desuden føler man sig meget stolt og sej, når man med erfarne folks hjælp har klaret sig igennem uroligt vand, man aldrig havde turde vove sig ud i alene. Jeg er med igen på næste års tur!!

/Thor

